

felismerte ennek a munkának, tevékenységnek a különös erejét. Szuggesztív egyénisége alkalmas volt arra, hogy maga köré gyűjtse azokat a fiatal lányokat és fiúkat, akik az önmegvalósításnak ezt az útját járhatónak vélték. Nem véletlen, hogy ez a szellemi műhely több mint húsz olyan néptáncost adott a magyar népi kultúrának, akik ugyancsak képesek arra, hogy újabb fiatalok nyerjenek a nemzeti tudat őrzésére, kifejezésére számára. Ugyanakkor az újabb korszak az európai népi kultúrával való megismerkedést is lehetővé teszi, és ezzel is erősíti saját nemzeti kincsünket. Urbán Máriának mondta tizenöt évvel ezelőtt: „A néptánc ... nem csupán szórakoztató műfaj, hanem az általános műveltség része is, és oktatása csak más ismeretekkel kiegészítve lehet teljes. Az együttessel soha nem kezdünk addig új tánc tanulásához, amíg meg nem ismerkedünk azzal a földdel, azzal a tájjal, ahol a tánc született, azokkal az emberekkel, szokásaikkal, érzelmvilágukkal, akik sajátjuknak tartják ezeket a táncokat. Enélkül ugyanis könnyen hitelét veszthetné előadásunk.” (A korábban idézett szakdolgozat: 88.) A néptánc akkori és mai életének meggyőző foglalatja. A néptáncot művelni annyit is jelent, hogy együtt lélegzünk egy néppel, népcsoporttal, annak lelkiségét keltjük életre. A nyilatkozat folytatása nemkülönben tanulságos: „Nemzeti kultúránk, népművészetünk kutatása, ápolása rendkívül fontos saját gazdagodásunk végett, de amiatt is, hogy más népek nemzeti kultúrájához is előítéletek nélkül, nyitottan tudjunk közeledni.” (uo.) Pontosan kitapintható az idézett sorokból az a filozófia, amelynek birtokában Papp Imre képes volt ezt a nagyívű munkát megalapozni, majd mind szélesebb alapokra helyezni. Ehhez persze sok-sok szakember és lelkes művészpartoló segítsége is kellett, nélkülözhetetlen volt.

Kellett hozzá az a közönség, az a közeg, amely befogadta és értékén mérte az emberi-művészi erőfeszítéseket.

A folytatás

Szűcs Gábor és munkatársai méltó folytatói, sőt kiteljesítői a több mint negyedszázados munkának. Évente ismétlődnek azok a jelentős rendezvények, amelyek igazolják a korábbi törekvéseket, hiszen számos európai ország dallam- és tánckincsét szemlélhetjük a kiterjedt, sok tényező rendezvények szemügyre vétele során. (Jászberényi Nyár - Vigadalmi Napok, Nemzetközi Táncház és Zenésztábor, Csángó Fesztivál, Európai Kisebbségek Folklorfesztiválja stb.) Ezek a rendezvények együtt is lélegzik a magyar és az európai népművészet.

Szűcs Gábor nagyon fontosnak véli a művészeti oktatást, amely alapja a további eredményes tevékenységnek. Jó lenne, ha az igazán tehetséges táncosokat itt tudnánk tartani a munka intenzívebbé tétele érdekében. Ami pedig szerinte a legfontosabb, az a közösségi és csapatszellem, amely 1977-ben és 1996-ban igen jelentős, országra szóló sikert hozott a jászberényi néptánciskolának. A mindennapi munka pedig annak is bizonyossága lehet, hogy amit az elődök méhszorgalommal összegyűjtöttek, elérhetővé tették akár a 21. század embere számára is.

Amit ugyanis elődeink, az egészen távoliak is, önkifejezésre alkalmasnak, természetesnek vélték, napjainkban meg- és átélhető a személyiségformálás szolgálatában. Ugyanakkor a monstre rendezvényeken azt is megélhetjük, hogy az európai kisebbségek hogyan „fejezik ki” önmagukat a zene és a tánc révén. Ezzel is közelebb kerülhetünk önmagunkhoz és Európához.

Farkas Ferenc

